

Ariciul și cârtița

Alecu Donici

- Sunt liberă, am dreptul,
O cârtiță zicea,
Pe sub pământ cu-ncetul,
Să scurm cât mi-ar plăcea.

Și cine poate oare de mine să se lege,
Când eu mă cred în lege?
Prefac în țărână neagră pământul sănătos
Și-l fac moșinoios...
- Eu! i-a răspuns ariciul, eu am de la natură,
Neîmpăcată ură
Asupra tuturor ca tine vietăți,
Ce zac în răutăți.
Căci văd câmpie verde, de mâini de om ne-atinsă,
Cum tu o ai pătat-o cu mult negre culori;
Văd iarăși o grădină de frumuseți cuprinsă,
Cum ai desfigurat-o, scurmând chiar pe sub flori.
Și pentru ce tu oare nu scormolești gunoaie,
Ca să lucrezi în ele cât vrei la moșinoaie,

Iar nu pământ curat:
Cunoaște dar, că dușman îți sunt neîmpăcat...
După așa cuvinte, ariciul iată, vede

Un moșinoi mișcând;
Cu armele-i întinse la dânsul se repede
Și cârtița mi-o scoate abia, abia suflând.

- A! Îmi căzuși pe ace,
Ariciul ei îi zice, - socot că te-am pătruns? -
- Iertare! iertare! de-acuma n-oi mai face.

Oftând ea a răspuns.
- Ei fie! astă dată te las în bună pace,
Ariciul îi rostește, dar iată-ți hotărâsc
Să spui la ale tale: ce-i bun să nu atace!

Sunt publiciști pe lume ce purure cârtesc.
(Și fabula aceasta chiar lor o dăruiesc).
Ei cred că au dreptate pe orice om s-atace,

Încât lor nu le place:
Dar totuși câteodată ariciul își găsesc.